

3. Paediatric and Adolescent Gynaecology: A Multidisciplinary Approach / Chiefed. A. H. Balen. – Cambridge University Press, 2004 – 81 с.

**Юлія Клішко,**  
студентка 1 курсу  
факультету психолого-педагогічної освіти та мистецтв  
Наук. керівник: **О.В. Фролова**, к. психол. н., доцент (БДПУ)

### **ПРОБЛЕМА ДЕЛІНКВЕНТНОЇ ПОВЕДІНКИ ПІДЛІТКІВ: ПСИХОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ ТА ШЛЯХИ ПОДОЛАННЯ**

У сучасному суспільстві існує проблема високого рівня злочинності, значну частину якого, за статистичними даними, складають делікти, вчинені неповнолітніми. Вивченням цієї проблеми в контексті девіантології займалися такі відомі вчені, як Е. Змановська, Г. Федорова, Н. Максимова, О. Тригук; делінквентну поведінку школярів досліджували М. Караєва, І. Клименко, Н. Коношенко.

Так, А. Гусак визначає такі детермінанти делінквентної поведінки неповнолітніх:

а) особливості особистості неповнолітнього: психологічні особливості (темперамент, дефекти психофізичного й інтелектуального розвитку); морально-етичні детермінанти (наявність хибних, ірраціональних уявлень неповнолітніх про моральні норми, «абсолютну статеву свободу» тощо);

б) дисфункції соціальних інститутів (сім'ї, сфери освіти, неформальних угруповань), які детермінують закріплення в підлітка протиправної поведінки не безпосередньо, а зумовлюють його підкорення іншим негативним впливам соціального середовища;

в) вплив суспільно-групових чинників, зокрема ЗМІ, несприятливого дозвілля, вживання алкоголю та наркотичних речовин, залучення до антигромадської діяльності дорослими, вплив великого міста [2, с.111].

Делінквентна поведінка не є вродженою, а формується під впливом зовнішніх чинників та соціальних умов і тому підлягає психокорекції. Перш за все існує потреба в проведенні профілактичних дій, спрямованих на попередження виникнення цього явища, мінімізацію та подолання його проявів.

Ми пропонуємо проведення профілактичної діяльності в таких напрямках: інформування підлітків шляхом проведення бесід, лекцій; пошук діяльності, альтернативної делінквентній поведінці; формування соціально необхідних навичок та умінь (проведення різноманітних тренінгів з метою формування стійкості до негативного соціального впливу, скеровування ефективно-ціннісного навчання); пропагування здорового способу життя; зведення до мінімуму наслідків делінквентної поведінки (проводиться з метою уникнення рецидивів у підлітків з уже деформованою поведінкою).

Отже, проблема делінквентної поведінки підлітків є психологічно детермінованою. Існує необхідність саме в підлітковому віці виявляти й перешкоджати початковим проявам цієї девіації, оскільки по досягненні

особистістю більш зрілого, дорослого віку, така поведінка може мати фатальні наслідки в усіх сферах життя.

#### **ЛІТЕРАТУРА**

1. Виничук Н. В. Психологія аномального поведіння [Електронний ресурс] / Н. В. Виничук. – Владивосток, 2004. – Режим доступу : <http://www.twirpx.com/file/130534/>

2.. Вольнова Л. М. Профілактика девіантної поведінки підлітків : [навч.- метод. посіб.] / Л. В. Вольнова. – К. : Вид-во НПУ ім. М. П. Драгоманова, 2009. – 224 с.

**Юлія Клішко,**  
студентка 1 курсу  
факультету психолого-педагогічної освіти та мистецтв  
Наук. керівник: **О. В. Горецька,**  
к.психол.н., доцент (БДПУ)

### **ПРОБЛЕМА АКАДЕМІЧНОЇ ПРОКРАСТИНАЦІЇ У СТУДЕНТІВ ВНЗ ТА ШЛЯХИ ЇЇ ВИРІШЕННЯ**

**Актуальність.** У сучасній психології термін прокрастинація означає схильність до свідомого відкладання суб'єктом намічених дій, що стає підґрунтям для формування певних проблем у житті людини [1].

На сьогоднішній день гостро постала проблема академічної прокрастинації, оскільки сучасний ритм життя вимагає від студентів швидкого виконання різноманітних навчальних завдань, доручень та обов'язків. Необхідно зауважити, що більшість із них треба робити в чітко встановлені регламентовані певними часовими межами строки. Підготовка в ніч перед іспитом, відкладання на потім важливих рішень та справ, поїздок, телефонних дзвінків – все це прояви прокрастинації [2,174]. Наявність даного явища в житті нерідко стає причиною того, що студент робить майже всі обов'язкові справи в останню мить, від чого страждає якість виконання роботи і загальна успішність останнього. Як показують численні дослідження, феномен академічної прокрастинації являє собою серйозну психолого-педагогічну проблему, яка потребує нагального дослідження та вирішення.

**Аналіз останніх досліджень та публікацій.** Висвітленням сутнісного змісту та структури прокрастинації займалися такі вчені як Є.Г. Базика, М. Дворник, М. В. Зверєва, С. Л. Лебедев, Н. Мілграм, М.В. Останіна, П. Піччел, К. Фоменко, Дж. Феррарі та інші. Розробкою психодіагностичного інструментарію для її вимірювання – М. Айткен, К. Лей, В. Мак Коун, Дж. Джонсон, Е.Д. Ротблум. Проблема саме академічної прокрастинації розкрита у працях Я. Варвачева, Н. В. Грисенко, Н. Карловської, К. Мей, М. Шиманської, А. Шиліна, Н. Яakuба інші.

Вченими, що вивчали дану проблему, перш за все, було висвітлено сутність, зміст та складові структури прокрастинації, певні аспекти академічної прокрастинації; розглянуто стан розробки психологічного